

lig er Krigstilstanden, som ingen kunde forudse, der — altsaa uformodet og ekstraordinært — har skaffet vedkommende en meget betydelig Chance, ja dør vil det være rationelt at slaa ned og tage endog saa en ikke ringe Del af denne Indtægt til det offentlige.

Jeg indrømmer nu, at helt rationel kan man ikke faa en Lov som denne, thi selve det, at jeg ingen Merindtægt har haft, er i og for sig ingen Grund til, at jeg skal slippe for at betale af de rene Krigsindtægter. Hvis jeg f. Eks. har haft en Lotterigevinst i et af Aarene 1911—13 og saa f. Eks. en meget stor Krigsindtægt i 1914—15, kommer jeg, naar man overhovedet skal lægge Indtægtsforøgelsen til Grund for Skatten, ikke til at betale, endskønt jeg egentlig burde betale. Men trods dette har vi indrømmet, at det af praktiske Grunde er nødvendigt at bygge paa Indtægtsforøgelsen. Det vilde være at stille Ligningsmyndighederne og tidt maaske Skatteyderne en overordentlig svær Opgave, hvis de nøjagtigt skulde paavise, hvor stor en Del af Indtægten der stammer fra Krigssituationen eller staar i Forbindelse med denne. Derfor har vi nærmet os den højtærede Ministers Opfattelse ved at lægge Forøgelsesmomentet til Grund. Ogsaa efter vort Forslag er den blotte Forøgelse af Indtægten tilstrækkelig til at danne en Præsuntion, en Formodning for, at denne Forøgelse skyldes Krigssituationen, saaledes at man kun kan slippe for at betale Skat af Indtægtsforøgelsen derved, at man overfor Ligningsmyndighederne afkræfter denne Formodning, idet man „paa en efter disses Skøn fyldestgørende Maade“ skal kunne paavise, at ens Indtægt skyldes Fortjeneste, der ikke kan antages at hidrøre fra Krigssituationen. Hvis man ikke overfor Ligningsmyndighederne kan paavise, at Merindtægten skyldes, at Indtægten har været abnormt lav de foregaaende Aar, eller kan paavise, at der er Tale om en Forretning, der er under Udvikling, under Oparbejdelse, som jeg nævnedes før, eller at det er et Foretagende, som har strakt sig over en Tid, inden Krigen begyndte, men netop nu afvikles og giver Indtægt i min Kasse, eller at det drejer sig om en Gave eller et af de talrige andre Tilfælde, der kan tænkes, som ikke har det mindste med Krigen at gøre, maa man betale Skatten. Naar vi i vor Formulering har valgt dette Udtryk: „overfor Ligningsmyndighederne paa en efter disses Skøn fyldestgørende Maade kan paavise“, har vi

dermed ment at udelukke, at Sager af den Art kan indankes for Domstolene. I de allerfleste Tilfælde vil det praktiske Resultat af vort Lovforslag forhaabentlig blive det samme som af den højtærede Ministers, nemlig at vedkommende kommer til at betale af sin Indtægtsforøgelse. Og ser man paa Livet, som det udvikler sig omkring os i disse Krigsmaaneder, synes det ogsaa at vise sig, at Folk i Virkeligheden godt ved, hvem det er, der har haft disse særlige Krigsindtægter. Naar man kommer omkring i Landet, ser man, at Folk dør kan pege paa den og den og sige, at han har haft det og han det, og han har haft det deraf og han det deraf. Man ved udmærket Besked, naar det drejer sig om Indtægter, de vedkommende ikke plejer at have. Folk, som tidligere saa godt som ikke har haft Salt til et Æg, glæder sig nu ved overordentlig betydelige Indtægter, mange Gange større end sædvanligt. Den Slags Indtægter kan i et lille Samfund som vort ikke gaa ubemærket hen; man ved udmærket godt, hvor de kommer fra. Jeg tror derfor ikke, at det Skøn, der her bliver Tale om, kommer til at volde virkelig praktiske Vanskeligheder undtagen maaske i ganske enkelte Tilfælde.

Den højtærede Minister har søgt at afdæmpe de uheldige Virkninger, han sikkert selv har følt, at dette rene Merindtægtssystem som Grundlag for en saa stor Beskatning som 10 pCt. vilde have, ved at begrænse den ekstraordinære Skat til Indtægter paa 10,000 Kr. og derover og ved at sætte den laveste Merindtægt, som kan beskattes, til 9,000 Kr. Den højtærede Minister var tidligere højere oppe. Da skulde den laveste Indtægt, der kunde beskattes, være 15,000 Kr. og den laveste Merindtægt, der rantes af Skatten, 12,000 Kr. Men Satserne 10,000 Kr. og 9,000 Kr. er efter vort Skøn endnu alt for høje. Ganske vist bør der ved en Beskatning af denne Art ikke blive Tale om at tage forholdsvis smaa Indtægter med og heller ikke om at slaa ned paa forholdsvis smaa Merindtægter. Vi har derfor ogsaa sat en Grænse, som blandt andet bevirker, at Ligningsmyndighedernes Skøn i Landkredse og i de mindre Kommuner kun kan komme til at beskæftige sig med ganske faa Tilfælde. Naar det kun drejer sig om Folk, hvis Indtægt ud over de sædvanlige Indtægter har været over 5,000 Kr., vil det i de allerfleste af Landets Kommuner kun være ganske faa Personer, med hvem man overhovedet kan komme til at beskæftige